

Mouritz Mørk Hansens Prædiken 7. søndag efter trinitatis

Taler
Mouritz Mørk Hansen

Dato
10. juli 1864

Sted
Felsted Kirke

Omstændigheder

Prædikentekster

Markusevangeliet kapitel 8, vers 1-10

Habakkuks Bog kapitel 2, vers 3

1 Evang. Mark. 8, 1 —10.

Vort Evangelium indeholder et lille Blad af Vorherres Jesu Historie, men dette lille Blad bringer os et stort og rigt Vidnesbyrd om hans Almagt og om hans
5 Kjærlighed, den Kjærlighed, som føler den menneskelige Nød, ynkes inderligt over den og tager den bort. Der var en stor Skare af Folk, som fulgte Vorherre Jesus for at høre ham. Og de tøvede hos ham i 3 Dage, fordi de hørte ham, fordi de hungrede og tørstede efter hans Ord, efter det Livsens Brød og det Livsens Vand, som han bragte fra Himlen. Saa tænkte de ikke paa deres legemlige
10 Fornødenhed, men omsider gjorde dog Legemet sit Krav gjældende, thi Mennesket er en jordisk Skabning; saa lede de Nød, saa saae Herren, at de vilde forsmægte paa Vejen, og saa ynkedes han over dem. Og han besluttede at mætte dem; hans Disciple forstode ikke, hvorledes det var muligt, intet Menneske kunde forstaae det, — ak nej, vi forstaae det jo ej heller, men det skete dog, og vi
15 troe det, thi vi troe paa Herren.

Men saa troe vi ogsaa, at han er endnu den Samme, at han endnu har Magt i Himlen og paa Jorden — og Kjærlighed, den Kjærlighed, som rækker fra Himlen til Jorden, Kjærlighed til os, som han har Magt over os, fordi han er den
20 levende Gud. Ak, vi troe det vel, fordi vi ere christne Mennesker, men vi tvivle dog ofte og forsage, frygteog angstes, sukke og græde. See, derfor vil Herren, at dette Ord idag skal forkyndes os, thi han seer, at vi trænge til at høre det, og vi føle, at han har Ret. Vi kunne sige, at dette Evangelium stadfæster det gamle Ord, som vi læse hos

25

Profeten Habakuk, 2. Kap. 3. V.:

Om Herren tøver, da vi efter ham! thi han skal visselig komme og ikke blive borte.

30 Det er vistnok sjældent, at vi her paa dette Sted høre eller læse Noget af denne Profets Bog, saa sjældent, at det uden Tvivl idag er første Gang i 14 Aar. Derfor lønner det vel Umagen, at vi et Øjeblik søge at mindes, hvad der tales om i Bogen, i hvilken Anledning og under hvilke Forhold dette Ord blev talet. Paa den Tid, da Profeten levede, blev Juda Rige og Folk truet af de krigerske og
35 grusomme Kaldæer fra Babylon, som tilsidst indtog Riget og bortslæbte dets Beboere, og nu forkynder Profeten sine Landsmænd, at de skulde komme med stor Overmagt og ødelægge Landet. Jeg seer det, siger Profeten, og I skulle see det i Eders Dage, I skulle ikke troe det, naar det fortælles. Thi see, jeg vil oprejse Kaldæerne, et bittert og hastigt Folk, som gaaer frem, saa vidt som Landet er, at
40 indtage Boliger, som ikke hører det til. Det er græsseligt og forfærdeligt, naar dette Folk faaer Ret og Højhed over os. Dets Heste ere lettere end Leopardter, og deres Tænder ere skarpere end Ulvens om Natten, deres Ryttere adspredte sig og flyve som en Ørn, der haster til at æde, de komme for at gjøre Vold og de sanke i Fængsel som Sand. Dette Folk bespottet Kongerne og leer ad Fyrsterne, og det
45 leer ad enhver Befæstning og forvandler den til Støv og indtager den!

Men alt dette, siger Profeten fremdeles, var en Guds Straf, fordi Loven var svækket i Landet, og Troskaben rokket. Men dog vil Herren forbarme sig, fordi han seer, at Folkets Synder ere mindre store end deres Fjenders. Mon Du ikke
50 var fra fordums Tid? Herre, min Gud, min Hellige! Vi skulle ikke forgaae, Herre! Du haver sat Babels Konge til Dom, og Du, vor Klippe, haver givet ham Magt til at straffe os. Dine Øjne er for rene, til at Du gjerne skulde see det Onde, Du kan ikke skue vor Ødelæggelse, skulde Du da skue de Troløse og tie, naar en Ugudeligt opsluger Den, der er retfærdigere end han? Saa forudsiger da Profeten,
55 at Herrens Folk endnu skulde opleve Kaldæernes Undergang, naar de kun vilde tøve med Taalmodighed og Tro. Fordi Du haver røvet mange Folk — siger han til Babel, — skulle de Øvrige røve Dig. Vee den, som bygger en Stad med Blod og bereder et Land med Uret! Og saa udbryder han: See, der er endnu et Syn til den bestemte Tid, og det skal udsige, hvad Enden skal blive, det skal udsige det
60 og ikke lyve. Om Herren tøver, da bi efter ham, thi han skal visselig komme og ikke blive borte.

Om Herren tøver! Altsaa, Herren tøver, ja han tøver ofte, ogsaa nu tøver han; men hvad betyder det, at han tøver? Betyder det, at han ikke kan komme, naar

han dog gjerne vilde, at han ikke har Tid og Stunder, forbi han, som vi Andre, først skal gjøre det Ene og siden det Andet og derfor ikke kan overkomme det Altsammen? Betyder det, at han glemmer det, at han — saaledes som vi Andre saa ofte — ikke kan rumme det Altsammen i sin Tanke paa een Gang? Eller

70 betyder det, at han ikke vil unde os Hjælpen, naar vi trænge til den, at han — saaledes som vi Andre for det Meste — er svag og lunken i sin Kjærlighed? Ak nej, nej! Det betyder, at han gjør sine store, underlige Gjerninger, som altid ere Kjærligheds-Gjerninger, thi Gud er Kjærlighed — at han gjør dem netop i den rette, belejlige Tid, just i det ønskeligste Øjeblik og paa den Maade, der er den

75 allerbedste, ikke blot for ham, men ogsaa for os; men dog sige vi, at han tøver, fordi det er os og kun os, der ikke kjende Tiden og Maaden. Han tøvede i Habakuks Dage, for at hans Folk kunde lære at bie og blive modent til at tage imod hans Hjælp; han tøvede i Ørken, da han som vor Frelser bespiste de 4000 Mand, da han øvede dem i at tragte først efter Guds Rige og hans Retfærdighed,

80 tøvede indtil den rette Tid var, da hans Velgjerning kunde blive en sand Velgjerning, kunde bringe Velsignelse, og dobbelt Velsignelse, fordi han havde tøvet, og fordi de 4000 havde tøvet med ham. Men saaledes har han altid været, saaledes har han saa ofte tøvet. Saaledes tøvede han i Moses' Dage, da hans Folk plagedes i Ægypten, da Hjælpen kom i det yderste Øjeblik. Saaledes tøvede han i

85 Vorherres Jesu Aabenbarelses Dage, indtil Tidens Fylde kom, da det dybe, lange Mørke viste sig som „saligt Mørke uden Lige, da Lyset selv brød frem fra søde Himmerige". Saaledes tøvede han i Luthers Dage, da Mørket atter havde bedækket Jorden, og Taage Folkene derudi, tøvede i Middelalderens lange Nat, indtil Evangeliets Sol kunde bryde frem gennem den tætte Taage, indtil „trods

90 Kejser, Band og Pave, Herren lod sit Guld opgrave". Og saaledes kunde vi gennemblade hele Kirkens og hele Verdens Historie, ogsaa vort eget dyrebare Fædrelands Historie, altid see vi det samme Syn: Mange Gange var vort Fædreland sin Undergang nær, mange Gange saae det ud for al Verden, som om dets sidste Dag var kommen; Herren tøvede, tøvede længe, men han kom dog i

95 den rette Stund og paa den bedste Maade.

O, men saaledes er Vorherre endnu. Ak ja, ogsaa nu sige vi, at han tøver, vi forstaae ikke hvorfor, og vi sukke og sørge, trænges og længes, vi opleve den ene Kummer efter den anden, det ene Slag haardere, forfærdeligere end det andet;

100 men dog kommer han ikke, for hans Tid er, og saa kommer han desto bedre, „saa kommer han for vi det see og vil os meget Godt betee".

105 Men om Herren tøver, da bi efter ham, han skal visselig komme og ikke blive
borte. Ja, bi efter ham! thi ogsaa vi skulle tøve, jeg mener tøve efter Herrens
belejlige Stund. Saaledes tøvede de 4000 i Ørken, men saaledes ville vi for det
Meste ikke tøve; vi blive utaalmodige, tabe Modet og Haabet eller om vi ikke
110 Svaghedens mørke øjeblikke, da vi tabe det, da vi befindes saa forladte og
forsagte, som om der ingen Redning var. O, men saaledes skal Du ikke være, thi
Du skal stole paa Herren! Du er jo dog hans Barn, er jo dog døbt i hans Navn og
har lovet at blive ham tro; men naar Du lever og lider, som om han ikke var Din
Gud, og Du ikke var hans Egen, saa glemmer Du Din Daabs Pagt, glemmer alle
115 hans underlige Gjerninger.

Ja, Du vil maaskee sige, at nu skeer der ingen underlige Gjerninger, nu er
Miraklernes Tid forbi, nu ganer Vorherre ikke udenfor den slagne Landevej,
den vante Orden i hans Skabning. Saaledes tænkte ogsaa Disciplene, og de
120 spurgte: Hvorfra skulde Nogen kunne møtte alle disse med Brød her i Ørken?
Men var det ikke et vantro Spørgsmaal? Der var ganske rigtigt ikke Nogen, d.v.s.
ikke noget Menneske, som kunde møtte dem, men Vorherre var der, og han
møttede dem. Ak, den selvsamme Vantro raader endnu saa ofte iblandt
Vorherres Disciple, men Herren gjør den til Skamme. Eller er han da ikke endnu
125 den almægtige Gud? Har han ikke mange Veje foruden den slagne Landevej,
skjulte, underlige, ukjendte og dog sikkre Veje? Du veed det godt, thi Du er en
Christen, men saa skal Du ogsaa mindes det og betænke det, naar Tid er, naar
han prøver Din Tro; og Du skal tøve, Du skal bie efter ham, han skal visselig
komme og ikke blive borte. See, der er endnu et Syn til den bestemte Tid, og det
130 skal udsige, hvad Enden skal blive, det skal ikke lyve. Ak, Venner! dette er Guds
Ord til os, men Vort er det, vor Sag er det at blive hos Herren, ikke blot med vor
Tillid, med vor Troskab, men med vor Gjerning. Er vor Sag en god Sag, en ærlig,
retfærdig Sag, stride vi for Ret og Pligt og Ed, da kunne vi være trygge, da ere vi
135 stærkere end vore Fjender, thi da er Herren med os, og vi med ham, og hvor
længe han end tøver, han kommer dog, fordi han i Virkeligheden aldrig var
borte fra os, fordi han seer, at vi bie efter ham: han har endnu aldrig svigtet dem,
der ikke svigtede ham.

Men denne underfulde Bespiisning i Ørken viser ej blot hen til Herrens Hjælp i
140 al vor Nød, i alle vore timelige Anliggender; den viser hen til den aandelige
Bespiisning, som hver Dag foregaaer i Guds Kirke. Hvor Mange har Vorherre
ikke siden hine Dage vidunderligen mættet med sine Gaver? Hvor Mange

mætter han ikke endnu hver Dag med 7 Brød og nogle faa Fisk? Tænk paa de 7
145 Bønner i Fadervor, tænk paa de 3 Artikler i vor Daabspagt! Men dog er der
ogsaa Mange, som gaae fastende fra ham, som forsmægte paa Vejen, fordi de
ikke ville tøve hos ham, fordi de ikke hungre efter dette Brød, fordi de ikke
optage det som den rette Føde for Liv og Sjæl. Derfor lader os bede ham om, at
han vil tale til vore Hjerter og drage os ganske til sig, at vi maae kjende vor
150 Sjælenød og blive hos ham med vor Længsel, med vor Kjærlighed. Saa vil alt det
Øvrige, som er os fornødent, blive os tillagt, og naar vi æde og blive mætte, vil
der endda være nok til mange Flere.

Ja Herre! jeg beder Dig, hjælp os i vor Nød og lær os at forstaae og fornemme,
155 hvad der tjener os til Fred! Jeg beder for denne Menighed, som jeg har tjent — i
megen Skrøbelighed, men dog i Oprigtighed — i 14 Aar. Du har velsignet min
Gjerning i Menigheden, Du har givet Ordet Indgang i mange Hjerter, Du har
ved Ordet bragt Dine Børn Fred og Trøst paa dette Sted og i dette Sogn, Dig
alene tilkommer Ære og Tak; o, men jeg beder Dig, bevar den Sæd, som Du har
160 nedlagt, lad den ikke trædes ned af haarde Fødder, lad den ikke kvæles af Tidsler
og Torne! Jeg haaber til Dig, at Du vil forunde mig atter at tale Dit Ord paa
dette Sted, atter at uddele Dine Naadegaver ved dette Alter. Ak, men Ingen
kjender sin Fremtid, Ingen seer og sporer Dine underlige Veje, kun det veed jeg,
det see vi Alle, at Tiderne ere onde, at mange kjære Baand maae briste. Saa beder
165 jeg Dig da, lad ikke de Baand briste, som knytte mig til denne dyrebare
Menighed, lad os altid være forenede i den samme Tro, den samme inderlige
Kjærlighed! Styrk Du ved Din Sandheds Aand Dine Børn, som her paakalde Dit
Navn, styrk deres Troskab, deres Mod, lad dem ikke forsage og fortvivle, lad
dem ikke miste deres dyrebareste Ejendom paa Jorden: deres Kjærlighed til
170 Fædreland og Modersmaal, ak, Du trofaste Gud! gjør dem ikke Fristelsen og
deres Udgang større, end at de kunne taale den! Men først og sidst, forøg og
bevar deres Kjærlighed til Dig, deres Tillid til Dig!

Velsign de Gamle, at deres Livs Aften maa være blid og sød, at deres Alderdom
175 maa blive med Fred! Ledsag de Unge paa deres farlige Vandring, at de ikke
forvildes paa Vejen! Ak, saa Mange ere ved min Haand tegnede med Din
eenbaarne Søns Kors, aftvættede med Livets Band og indpodede i deres Frelser;
o, lad dem blive ved ham og tøve hos ham, at Ingen skal rive dem af hans
Haand! Vær os Alle naadig for Jesu Christi Skyld! Amen!

180

Kilde

M. Mørk Hansen. Afskedsord til Felsted Menighed. København: G. E. C. Gad, 1864. Digitaliseret: Det Kgl. Bibliotek.

185

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

7. søndag efter trinitatis, Den anden slesvigske krig 1864, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet

190

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mouritz-mork-hansens-praediken-7-sondag-efter-trinitatis>

195

200

205

210

215

220